

РЕШЕНИЕ

№ 6679

гр. София, 24.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9026** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба от К. Т. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ап. 12 и Т. К. С., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица], ап. 12 - двамата в качеството им на наследници на Й. Д. С. срещу Националната Здравно-осигурителна каса.

С исковата молба се иска осъждане на ответника заплати на ищците сумата от в размер на 11 315,52 лева /единадесет хиляди триста и петнадесет лева и петдесет и две стотинки/, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразен административен акт. Така предявеният размер на обезщетението представлява размерът на законната лихва върху сумата от 15 926,65 лева /петнадесет хиляди деветстотин двадесет и шест лева и шестдесет и пет стотинки/ за периода от датата на първия мълчалив отказ за възстановяване на сумата - 07.11.2011 г. (която дата да се приеме, че съвпада с датата на постановяване на Решение № РД-Е 126-302/07.11.2011 г. на и. д. главен секретар на НЗОК) до датата, предхождаща датата на реалното възстановяване на посочената сума - 28.10.2018 г.

Моли се за присъждане на законна лихва върху предетендираното обезщетение, от момента на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

С допълнителна молба от 17.09.2020 г. адвокат Ф. е направил уточнения, в която се сочи, че ищците К. Т. С. и Т. К. С. са законни наследници на Й. Д. С., тъй като К. С. е

бил неин съпруг, а Т. С. е неин син. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗН, съпругът наследява част, равна на частта на всяко дете. С оглед на това, че починалата няма други деца и по силата на самия закон двамата ищци са наследили по S (една втора) част от процесното вземане на наследодателя си. От тази гледна точка, при уважаване на предявения иск, всеки един от двамата ищци има право да получи сума в размер на 5 657,76 лева (пет хиляди шестстотин петдесет и седем лева и седемдесет и шест стотинки), представляваща S (една втора) от общия размер на претендираната сума. Посочено е, че административните актове, от които са претърпени претендираните вреди, са два, а именно: 1. първи мълчалив отказ, постановен по заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г., формиран в момента, в който административният орган се е произнесъл изрично с Решение № РД-Е 126-302/07.11.2011 г.; и 2. втори мълчалив отказ, постановен по заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г., формиран в момента, в който административният орган се е произнесъл изрично с Решение № РД-Е126-215/18.07.2014 г. Това са идентични мълчаливи откази за възстановяване на Й. Д. С. на направените от нея разходи за получена медицинска помощ в Германия в пълния им размер, така както са претърпени и съответно заявени със Заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г. Двата мълчаливи отказа са постановени в рамките на едно производство и връзката между тях е следната:

Решение № РД-Е 126-302/07.11.2011 г., издадено от и. д. „главен секретар на НЗОК“, е било обявено за нищожно с Решение от 26.06.2014 г. по адм. дело 1589/2014 г. по описа на АССГ, като издадено от некомпетентен орган и преписката е била върната на НЗОК за ново разглеждане и ново произнасяне по Заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г. Решението на НЗОК от 07.11.2011 г. не съдържа изрично произнасяне за горницата над 7 977, 77 лв., поради което със същото е формиран мълчалив отказ за тази горница. Това от своя страна е довело до постановяването впоследствие на Решение № РД-Е126-215/18.07.2014 г. на управителя на НЗОК, което обаче отново съдържа изрично произнасяне само за сумата от 7 977, 77 лв., а за горницата над тази сума отново е формиран нов мълчалив отказ. Този нов мълчалив отказ е обжалван и е отменен като незаконосъобразен с влязлото в сила Решение № 7521/29.11.2016 г., постановено по адм. д. № 7364/2016 г. на АССГ, 23 състав, потвърдено с Решение № 12618/20.10.2017 г., постановено по адм. д. № 1691/2017 г. на ВАС, Шесто отделение. Двата мълчаливи отказа имат съвместен принос към претърпените от Й. С., а впоследствие и от нейните наследници, вреди, тъй като вредите са започнали да се търпят от момента на формиране на първия мълчалив отказ и са продължили след формирането на втория мълчалив отказ. Въпреки че първият мълчалив отказ от 2011 г. формално не е изрично отменен по съдебен път, налице е влязло в сила съдебно решение, с което преписката е била върната за ново разглеждане, довело до ново идентично произнасяне и нов идентичен мълчалив отказ. Претенциите за възстановяване на разходи е следвало да бъдат уважени в пълен размер още през 2011 г., поради което от тогава се претендира и обезщетение под формата на законна лихва. Вредата е започнала да се търпи от момента на първия мълчалив отказ, но обезщетението е станало изискуемо след влизане в сила на решението, с което е бил отменен втория мълчаливия отказ (20.10.2017 г.).

По-нататък в допълнителната молба е посочено, че окончателните съдебни актове, с които посочените по-горе административни актове са били отменени, са: 1. Решение № 4327/26.06.2014 г, постановено по адм. д. № 1589/2014 г. на АССГ, 33 състав - със същото Решение № РД-Е 126-302/07.11.2011 г., издадено от и. д. „главен секретар на

НЗОК”, е било обявено за нищожно и преписката е била върната на НЗОК за ново произнасяне по подаденото от Й. С. Заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г. Решението е влязло в законна сила на 22.07.2014 г. и 2. Решение № 7521/29.11.2016 г., постановено по адм. д № 7364/2016 г. на АССГ, 23 състав - със същото е отменен мълчаливият отказ на управителя на НЗОК, формиран в Решение № РД-Е126-215/18.07.2014 г., за възстановяване в пълен размер на претендираните от Й. С. разходи за получена медицинска помощ в Германия и преписката е върната на НЗОК за ново произнасяне. Решението е влязло в законна сила на 20.10.2017 г. Актът на АССГ е оставен в сила с Решение № 12618/20.10.2017 г, постановено по адм. д. № 1691/2017 г. на ВАС, Шесто отделение.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищите, редовно призовани, се представляват от адвокат Ф., който поддържа исковата молба. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът – Националната Здравно-осигурителна каса, се представлява от юрисконсулт А.. По делото е представен отговор на исковата молба, в който се оспорват предявените искове по основание и размер и моли същите да бъдат отхвърлени. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за основателността на предявените искове, но счита, че техният размер следва да бъде определен по справедливост.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с Решение № 4327/26.06.2014 г, постановено по адм. д. № 1589/2014 г. на АССГ, 33 състав е обявено за нищожно Решение № РД-Е 126-302/07.11.2011 г., издадено от и. д. „главен секретар на НЗОК и преписката е била върната на НЗОК за ново произнасяне по подаденото от Й. С. Заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г.

С решение № 7521/29.11.2016 г., постановено по адм. д № 7364/2016 г. на АССГ, 23 състав е отменен мълчалив отказ на управителя на Националната здравноосигурителна каса по заявление с вх.№Е126-01-147/17.06.2011 г. за възстановяване на разходи за получена медицинска помощ в Германия по реда на чл. 26 /Б/, пар. 6 и 7 от Регламент № 987/2009, във връзка с чл. 20, пар. 2 от Регламент № 883/2004 г., въпреки липсата на предварително издадено разрешение за това, представляващи разликата над признатата с Решение № РД-Е126-215 от 18.07.2014 г. сума в размер от 7 977,77 лева до пълния размер на реално извършените разходи в размер на 13 161,70 евро, в левовата им равностойност.

Преписката е върната на административния орган с указание за произнасяне по заявление с вх.№Е126-01-147/17.06.2011 г. за възстановяване на разходи за получена медицинска помощ в Германия по реда на чл. 26 /Б/, пар. 6 и 7 от Регламент № 987/2009, във връзка с чл. 20, пар. 2 от Регламент № 883/2004 г., представляващи разликата над признатата с Решение № РД-Е126-215 от 18.07.2014 г. сума в размер от 7 977,77 лева до пълния размер на реално извършените разходи в размер на 13 161,70 евро, в левовата им равностойност.

Актът на АССГ е оставен в сила с Решение № 12618/20.10.2017 г, постановено по адм. д. № 1691/2017 г. на ВАС, Шесто отделение.

С решение № РД –Б126-206 от 22.10.2018 г. на управителя на НЗОК е разрешено възстановяване от бюджета на НЗОК, във връзка с постановеното решение на АССГ на разходи в размер на 15 926.65 лв. на упълномощения наследник на Й. Д. С..

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяната на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищците са активно легитимирани и твърдят, че са претърпели имуществени вреди. Специалната разпоредба на чл. 6 от ЗОДОВ, дава възможност на наследниците на лицето, което твърди, че е претърпяло вреди да предявят иск за овъзмездяването им.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различieto по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към противоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увредения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Това е така, защото деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед твърденията на ищите включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт от орган на ответника; 2. незаконосъобразност на административния акт; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилия вредоносен резултат.

I. Първата предпоставка в случая е доказана:

1. издаден е мълчалив отказ за произнасяне за горницата над 7 977.77 лв., по заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г., формиран на 07.11.2011 г. (която дата да се приеме, че съвпада с датата на постановяване на Решение № РД-Е 126-302/07.11.2011 г. на и. д. главен секретар на НЗОК).

2. издаден мълчалив отказ по заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г. на Й. Д. С. за възстановяване на разходи за получена медицинска помощ в Германия, формиран на 18.07.2014 г. (датата на издаване на решение № РД-Е126-215 от 18.07.2014 г. на управителя на НЗОК).

II. Доказана е (без дори да е спорна) и втората предпоставка.

1. С Решение от 26.06.2014 г. по адм. дело 1589/2014 г. по описа на АССГ (влязло в сила на 08.08.2020 г.), Решение № РД-Е 126-302/07.11.2011 г. на и. д. главен секретар на НЗОК е обявено за нищожно и преписката е била върната на НЗОК за ново произнасяне по подаденото от Й. С. Заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г. Вярно е, че съдът не се е произнесъл изрично по мълчаливия отказ за произнасяне за горницата над 7 977.77 лв., по заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г. е формиран на 07.11.2011 г. (която дата да се приеме, че съвпада с датата на постановяване на Решение № РД-Е 126-302/07.11.2011 г. на и. д. главен секретар на НЗОК). Но след като цялото решение е обявено за нищожно, следва да се приеме, че обявен за нищожен е и процесния мълчалив отказ.

2. мълчалив отказ на управителя на Националната здравноосигурителна каса по заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г. за възстановяване на разходи за получена

медицинска помощ в Германия по реда на чл. 26 /Б/, пар. 6 и 7 от Регламент № 987/2009, във връзка с чл. 20, пар. 2 от Регламент № 883/2004 г., въпреки липсата на предварително издадено разрешение за това, представляващи разликата над признатата с Решение № РД-Е126-215 от 18.07.2014 г. сума в размер от 7 977,77 лева до пълния размер на реално извършените разходи в размер на 13 161,70 евро, в левовата им равностойност е отменен с Решение № 7521/29.11.2016 г., постановено по административно дело № 7364/2016 г. на АССГ, 23 състав, оставено в сила с Решение № 12618/20.10.2017 г, постановено по адм. д. № 1691/2017 г. на ВАС, Шесто отделение.

III. Относно третата предпоставка - наличие на причинена вреда, настоящият съдебен състав намира същата за доказана по следните съображения.

1. По отношение на мълчалив отказ за произнасяне за горницата над 7 977,77 лв., по заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г. е формиран на 07.11.2011 г. (която дата на издаване да се приеме, че съвпада с датата на постановяване на Решение № РД-Е 126-302/07.11.2011 г. на и. д. главен секретар на НЗОК).

И. С. е поискала възстановяване на обща сума в размер на 13 161,70 евро, в левовата равностойност, плетена за проведено в Германия лечение със заявление от 17.06.2011 г. Ако се приеме, че мълчаливият отказ на и.д. Главния секретар на НЗОК е формиран на 07.11.2011 г., от тази дата започва да тече началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за заплащане на вредите, произтичащи от **НИЩОЖНИЯ** административен акт (т. 4, пр. 2 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК). На 18.07.2014 г. управителят на НЗОК е постановил решение № РД-Е126-215, с което отново за възстановяване е призната сумата от 7 977,77 лева. Т.е. за периода 07.11.2011 г. до 18.07.2014 г. С., респективно нейните наследници са били лишени от възможността да ползват сумата от 15 929,65 лв. (възстановена им впоследствие с решение № РД-Б126-26/22.10.2018 г. на Управителя на НЗОК). Съдът намира, че така определенният период е формиран на основание обявяването за нищожен на постановения отказ, от датата, на която се приема, че е формиран (07.11.2011 г.), съгласно тълкувателното решение на ВКС, до произнасянето на компетентния административен орган с решение № РД-Е126-215 от 18.07.2014 г., съгласно изпълнените указания на АССГ, дадени в решение № 4327 от 26.06.2014 г.

От друга страна следва да се вземе предвид, че в отговора на исковата молба (л. 53) ответникът е направил възражение за изтекла давност. Според изложеното становище, давността за исковете по ЗОДОВ, с оглед липсата на специална уредба е пет години, съгласно 110 от Закона за задълженията и договорите и съгласно чл. 114, във връзка с § 1 от ЗР на ЗОДОВ започва да тече от момента, в който задължението е станало изискуемо. В разглеждания казус, задължението е станало изискуемо на 07.11.2011 г. (момента на формирането на нищожния мълчалив отказ, съгласно тълкувателното решение на ВКС) и тази дата тече началният момент на петгодишната погасителна давност за предявяване на иска за заплащане на задължението. Сроктът е изтекъл на 07.11.2016 г., т.е. към 05.08.2019 г., когато е предявен иска за заплащане на вредите, произтекли от мълчаливия отказ, формиран на 07.11.2011 г., обявен за нищожен с решение № 4327 от 26.06.2014 г. на АССГ,

искът за предявяване на вземането е бил **погасен по давност**.

Във връзка с изложеното съдът намира, че исковата молба, в тази ѝ част следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

2. По отношение на мълчалив отказ на управителя на Националната здравноосигурителна каса по заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г. за възстановяване на разходи за получена медицинска помощ в Германия по реда на чл. 26 /Б/, пар. 6 и 7 от Регламент № 987/2009, във връзка с чл. 20, пар. 2 от Регламент № 883/2004 г., въпреки липсата на предварително издадено разрешение за това, представляващи разликата над признатата с Решение № РД-Е126-215 от 18.07.2014 г. сума в размер от 7 977,77 лева до пълния размер на реално извършените разходи в размер на 13 161,70 евро, в левовата им равностойност.

Както беше посочено по-горе Й. С. е поискала възстановяване на обща сума в размер на 13 161,70 евро, в левовата равностойност, плетена за проведено в Германия лечение със заявление от 17.06.2011 г. Първоначалният мълчалив отказ на и.д. Главния секретар на НЗОК е формиран на 07.11.2011 г. Същият е бил обявен за нищожен с решение № 4327 от 26.06.2014 г. на АССГ и преписката е върната на компетентния орган за ново произнасяне. С Решение № РД-Е126-215 от 18.07.2014 г. Управителят на НЗОК отново е отказал да удовлетвори претенцията на С. за сумата над 1 977.77 лв., формирайки нов мълчалив отказ на тази дата.

Този акт е отменен с Решение № 7521/29.11.2016 г., постановено по административно дело № 7364/2016 г. на АССГ, 23 състав, оставено в сила с Решение № 12618/20.10.2017 г, постановено по адм. д. № 1691/2017 г. на ВАС, Шесто отделение. От датата на постановяването на решението на ВАС започва да тече началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за заплащане на вредите, произтекли от **унищожения** административен акт (т. 4, пр. 1 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК). Т.е. за периода 20.10.2017 г. до 28.10.2018 г. (датата на превеждането на сумата от 15 929.65 лв. по сметка на единия ищец, видно от приложеното на л. 42 банково извлечение) С., респективно нейните наследници са били лишени от възможността да ползват сумата от 15 929.65 лв. (възстановена им впоследствие с решение № РД-Б126-26/22.10.2018 г. на Управителя на НЗОК).

Ищците, съответно тяхната наследодателка са понесли вреди под формата на пропуснати ползи, чийто минимален и неподлежащ на нарочно доказване размер е този, равен на размера на законната лихва за посочения период на задържане на сумата. Липсата на необходимост от доказване на вреди в размер на законната лихва произтича от нормата на чл. 86, изр. 1 ЗЗД. Само в случай, че кредиторът твърди претърпени вреди в по-висок размер и претендира тяхното заплащане от своя длъжник, той ще следва да развие исково производство по общия ред (арг. от чл. 86, изр. 2 ЗЗД), в рамките на което да установи с преки доказателства вида и размера на поддържаните от него вреди съобразно нормите на чл. 51, респективно - чл. 82 ЗЗД (в зависимост от източника на възникналото облигационно задължение - деликт или неизпълнен договор). Съдът, по реда на чл. 162, пр. 1 ГПК, като съобрази, че не са необходими специални знания из областта на науката, изкуството,

техниката или занаятите, поради което може сам да изчисли размера на законната лихва върху сумата от 15 929.65 лв. за процесния период, чрез използване на електронния калкулатор, базиран на интернет страница с адрес: www.calculator.bg. Този размер следва да бъде определен на **1654.61 лв., т.е. по 827,30 лв. за всеки от двамата ищци.**

IV. Направеният анализ на събраните доказателства, безспорно налага извода, за наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт (мълчалив отказ) и претърпените имуществени вреди.

Ако ответникът беше заплатил своевременно задължението си – незабавно след влизане в сила на Решение № 7521/29.11.2016 г. (на 20.10.2017 г.), ищците нямаше да претърпят претендираната вреда, т.е. установена е и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

С оглед основателността на главния иск, съдът разглежда и установява основателност и на акцесорната претенция на ищеца за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху уважения размер на обезщетението за причинени имуществени вреди, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението.

С оглед на изхода на спора на ищеца се дължат разноски съразмерно на уважената и отхвърлена част от иска.

Пълномощникът на ищците е представил доказателства за реалното заплащане на договореното адвокатско възнаграждение, съгласно договори за правна защита и съдействие от 01.08.2019 г. и вносни бележки за банков превод на договореното възнаграждение. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност, направено и относно адвокатското възнаграждение за настоящото дело, Съдът приема за неоснователно, с оглед чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет (в приложимата към момента на сключване на договора редакция).

Ответникът е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно утвърдената до момента на приемането на новата алинея 4 на чл. 10 от ЗОДОВ (ДВ бр. 94 от 29.11.2019 г.) практиката на ВАС (Решение № 13822 от 15.12.2016 г. на ВАС по адм. д. № 13610/2015 г., III отд.), разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 от ЗОДОВ (тълкувани в тяхната взаимовръзка) се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 143 от АПК. Липсата на изрична уредба в ЗОДОВ, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на адвокатско възнаграждение на ответника, ако последният е бил защитаван от адвокат или юрисконсулт при отхвърляне пълно или частично на иска му, означава, че такова не се дължи.

Алинея 4 на чл. 10 от ЗОДОВ е приета след подаване на исковата молба на 05.08.2019 г., поради което в случая е приложим § 6 на ПЗР на ЗОДОВ, съгласно който, този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила. Неприклучилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната Здравно-осигурителна каса да заплати на Т. К. С. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], като наследник на Й. Д. С. сумата от 827,30 лева, ведно със законната лихва от 05.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, като обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, настъпили от незаконосъобразен административен акт – мълчалив отказ на управителя на Националната здравноосигурителна каса по заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г., който впоследствие е бил отменен от съда, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията до пълния ѝ размер от 5 657.76 лева.

ОСЪЖДА Националната Здравно-осигурителна каса да заплати на К. Т. С. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], като наследник на Й. Д. С. сумата от 827,30 лева, ведно със законната лихва от 05.08.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, като обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, настъпили от незаконосъобразен административен акт – мълчалив отказ на управителя на Националната здравноосигурителна каса по заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г., който впоследствие е бил отменен от съда, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията до пълния ѝ размер от 5 657.76 лева.

ОТХВЪРЛЯ иска на К. Т. С. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], като наследник на Й. Д. С. срещу Националната Здравно-осигурителна каса за заплащане обезщетение за имуществени вреди в размер на 5 657.76 лева, претърпени от нищожен административен акт – мълчалив отказ на и.д. Главния секретар Националната здравноосигурителна каса по заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г., формиран на 07.11.2011 г., като погасен по **ДАВНОСТ.**

ОТХВЪРЛЯ иска на Т. К. С. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], като наследник на Й. Д. С. срещу Националната Здравно-осигурителна каса за заплащане обезщетение за имуществени вреди в размер на 5 657.76 лева, претърпени от нищожен административен акт – мълчалив отказ на и.д. Главния секретар Националната здравноосигурителна каса по заявление с вх. № Е126-01-147/17.06.2011 г., формиран на 07.11.2011 г., като погасен по **ДАВНОСТ.**

ОСЪЖДА Националната Здравно-осигурителна каса да заплати на Т. К. С. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, сумата от 300 (триста) лв., представляваща съразмерна, с уважената част от претенцията сума – адвокатско възнаграждение за един адвокат.

ОСЪЖДА Националната Здравно-осигурителна каса да заплати на К. Т. С. от [населено място], с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, сумата от 310 (триста и десет) лв., представляваща съразмерна, с уважената част от претенцията сума – адвокатско възнаграждение за един адвокат и внесена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на

Република България.